

[Schmidt.]

ationale Lidenskaber, viser en Udtalelse, der endog fra socialdemokratisk Side faldt i en Diskussion i Haderslev:

„Vi skal nok sørge for at faa Jorden over paa danske Hænder.“

Vi ser denne Tendens tydeligt nok. Det er Regeringens Opgave at skabe faste og rolige Forhold, saa disse Tendenser ikke kan faa en saa frodig Jordbund som nu.

Jeg kan heller ikke lade være med at dæmpe den alt for højstemte Lovprisning af dansk Forvaltningspraksis i Grænselandene, som det ærede Medlem Hr. Brorsen gjorde sig til Talsmand for. Hvad jeg nu siger, siger jeg ikke for at drille eller for at anlage, men for at appellere til et friere og mere uhildet Syn paa Forholdene, der maa forstaa, at alt Formynderskab, særlig i vore kulturelle Anliggender, med Naturnødvendighed maa avle det Ønske i den tyske Befolkning at gøre sig saa uafhængig af slige Forsøg som muligt. Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen mente rigtignok, da jeg i sidste Samling nævnte Ordet Formynderskab, at det gaves der jo slet ikke. Man behøver dog kun at høre, med hvilken stereotyp sig gentagende Sætning den ærede Justitsminister begrunder, hver Gang han afviser en Ansøgning fra unge Piger af det tyske Rige eller tyske Folkegrupper om at faa Opholdstilladelse til at besøge vor Folkehøjskole i Tinglev. Begrundelsen lyder: Det ansøgte kan ikke bevilges, da den paa-gældende ikke har en saadan Tilknytning til Landet, at det er naturligt at kunne ønske at opholde sig netop paa denne Højskole.

Hvad kan vel en dansk Justitsminister vide om, hvad der er naturligt for en tysk Pige at ønske? Det ved de vel bedst selv, og man burde vel nok kunne forstaa, at de har Lyst til at lære deres Folkefæller her i Danmark at kende og at lære om det tyske Folks Opgave der, hvor ikke den egne Stat staar bag ved os. Tilknytning til Landet kan først i anden Linie komme i Betragtning. Sig da hellere rent ud: Vi vil ikke have jer, i Stedet for at filosofere over, hvad en tysk Pige kunde ønske.

Denne Fremgangsmaade strider ogsaa afgjort mod den Aand, i hvilken ellers paa begge Sider af Grænsen de kulturelle Forhold ordnes, da man jo ikke lægger Hindringer i Vejen for, at man paa dette Omraade har sine Forbindelser, ja, paa begge Sider tillader, at Lærere, der ikke er Statens Undersaatter, maa undervise i Privatskoler og Sygeplejersker maa pleje de syge. Saaledes var det hidtil Brug, men der begynder

Justitsministeren nu ogsaa at slaa ind paa en anden Vej, idet han f. Eks. afslog, at en Sygeplejerske, der desuden er født i Nordslesvig, men rigtignok er tysk Statsborger, maa begynde sin Gerning i Uberg, fordi der ingen Trang var til det. Jeg anmoder dog om, at man reviderer denne Praksis, idet en Sygeplejerske med dansk Statsborgerret samtidig roligt faar Lov til at udøve sin Gerning i Slesvig. Der er ingen, der siger: Der er ikke Brug for hende. Vi forstaaer saa udmærket godt, at det er Danskernes Sag, om de gerne vil have en Sygeplejerske. Men saa er det ogsaa vor Sag, om vi vil have en tysk Sygeplejerske, som vi jo selv betaler.

Vi forstaaer heller ikke, hvorfor unge tyske Lærere, der har taget Studentereksamen ved Aabenraa Gymnasium, altsaa ogsaa paa Dansk, nu, naar de vil blive Lærere ved tyske Kommuneskoler eller allerede har tiltraadt en saadan Virksomhed, først skal et halvt Aar paa Askov Højskole med den Begrundelse, at de skal lære dansk Milieu at kende. Enhver Psykolog ved, at man kun aabner sig frit for et Milieu, hvor man ikke bliver tvunget ind i det, og desuden skulde jo vel Nordslesvig ikke byde saa lidt af dansk Milieu. Det skulde danske Mænd dog vel mene, Jeg maa virkelig af et ærligt Hjerte advare mod slige Tilbøjeligheder til Formynderskab. Man opnaar kun det modsatte af det, man tilstræber, og letter ganske sikkert ikke dermed Forholdene i Grænselandet.

Hvad dansk Indenrigspolitik angaar, plejer jeg ikke at befatte mig indgaaende dermed. Jeg vil dog sige, at jeg absolut er af den Mening, at Gældssaneringen eller Nedskrivningen er et Anliggende af saa central Betydning for Landbruget, at jeg kun kan ønske, at man tager stort fat paa dette Spørgsmaal.

Ligesaa mener jeg, at der maa lægges allerstørste Vægt paa alle Bestræbelser, der prøver en Omlægning af Landbrugsproduktionen, om det end vil være en Vej, der kun langsomt fører til Resultater. Desto hurtigere og mere maalbevidst maa der begyndes.

Jeg vil ogsaa gøre den Bemærkning, at Danmark ikke kan blive ved i sin sociale Politik at lade sig bestemme udelukkende af Stræben efter højere Løn, større Velfærd, mindre Arbejde, men at Spørgsmaalet, hvad hele Samfundet kan bære, at alle kan faa Arbejde, og at Arbejde for Samfundet anses for en Ære, maa være det bestemende.

Jeg ser ikke, at denne Aand virkelig